

РЕШЕНИЕ

№ 14922

гр. София, 30.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в
публично заседание на 10.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **6739** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. чл.1, ал.1 от закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по искова молба, изменена с молба от 27.03.2025 г./л.121/, от "Снабдяване, заготовки и монтаж" ООД", ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [община], [населено място], п. код 2708, представлявано от Б. И. П. в качеството му на управител, чрез адвокати С. В. и И. А.- САК, срещу Комисия за енергийно и водно регулиране /КЕВР/ за претърпени вреди, представляващи пропуснати ползи в общ размер на 732 520,48 лева, от които главници в размер на 492 794,67 лева и лихви в размер на 239 725, 81 лева, определени както следва:

1. Иск, предявен на основание чл.1, ал. 1 ЗОДОВ, във вр. с чл.203 и сл. АПК за сумата в размер на 139 475,87лева, представляваща обезщетение за претърпени от ищеца вреди от нищожен административен акт- Решение №Ц-14/03.04.2019г. на КЕВР, прогласено за нищожно със съдебно Решение №5129/23.07.2019г. по адм. д. № 4506/2019г. АССГ, 7 с-в, потвърдено с решение №492/14.01.2021г. по адм. д. №13432/2019г. на ВАС, формирани като произведение на произведеното и продаденото от ищеца количество електрическа енергия по разликата между преференциалната изкупна цена по Решение № Ц-14/03.04.2019г. в размер на 112.48 лв./МВтч, без ДДС и преференциалната изкупна цена е размер на 178.68 лв./МВтч, без ДДС по т. 3 от Решение №Ц-10/30.03.2011г. на ДКЕВР за период 01.12.2018г. до 31.08.2019 г.;
2. Иск за заплащане на мораторна лихва в размер на 74 621,57 лева върху главница от 139 475,87 лв., начислена за период от издаването на нищожното Решение №Ц-14/03.04.2019г. на КЕВР

/03.04.2019г./ до 19.03.2024г. /дата, предшестваща подаването на исковата молба/;

3. Иск, предявен на основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ, във вр. с чл.203 и сл. АПК в размер на 234 183,57 лева за обезщетение на претърпени вреди от нищожен административен акт - Решение №Н-14/03.04,2019г. на КЕВР, прогласено за нищожно със съдебно Решение №5129/23.07.2019г. по адм. д. № 4506/2019г. АССГ, 7с-в, потвърдено с окончателно решение №492/14.01.2021г. по адм. д. №13432/2019г. на ВАС, формирани като разлика между премиите, определени при преференциална изкупна цена от 178,68лв/МВтч, без ДДС за групата водноелектрически централи по т.3 от Решение №Ц-10/30.03.2011г. на ДКЕВР, в която група попада ищцовия ВЕЦ, съгласно характеристиките му, и премиите, изплатени на ищеца за ВЕЦ при преференциална изкупна цена от 112,48лв./ МВтч /без ДДС/, определена по Решение № Ц-14/03.04.2019г. на КЕВР за ВЕЦ-ове с инсталирана мощност под 10 Мвт, които са въведени в експлоатация до влизане в сила на ЗВАЕИБ-отм., какъвто е притежаваният от ищеца мини ВЕЦ (МВЕЦ), съобразно въведения незаконосъобразен времеви критерий, за периода от влизане в сила на договора с Фонд „Сигурност на електроенергийната система“ - 01.09.2019г. до 25.03.2021г. /дата, предшестваща постановяването на новото ценово Решение Ц-12/26.03.2021г.;

4. Иск за заплащане на мораторна лихва в размер на 125 291, 53лв. върху главница от 234 183,57лв., начислена за период от издаването на нищожното Решение №Ц-14/03.04.2019г. на КЕВР - 03.04.2019г. до 19.03.2024г./дата, предшестваща подаването на исковата молба/;

5. Иск, предявен на основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ, във вр. с чл.203 и сл. АПК за сумата от 119 135,23 лева за обезщетение за претърпени вреди от нищожен административен акт- Решение №11- 12/26.03.2021г. на КЕВР, прогласено за нищожно със съдебно Решение №736/10.02.2022г. по адм.д. №3524/2021г. АССГ, потвърдено с Решение №8999/14.10.2022г. по адм.д.№3574/2022г. на ВАС, формирани като разлика между премиите, определени при преференциална изкупна цена от 178,68лв/МВтч, без ДДС за групата водноелектрически централи по т.3 от Решение №Ц-10/30.03.2011г. на ДКЕВР, в която група попада ищцовия ВЕЦ, съгласно характеристиките му и премиите, изплатени на ищеца за ВЕЦ при преференциална изкупна цена от 112,48лв./ МВтч /без ДДС/, определена по Решение № Ц-12/26.03.2021г. на КЕВР за ВЕЦ-ове с инсталирана мощност под ЮМвт, обособени по времеви критерии (периода им на експлоатация), в която попада притежаваният от ищеца мини ВЕЦ, съобразно въведения незаконосъобразен времеви критерий, за периода от 26.03.2021г. /датата на приемане на нищожното Решение № Ц-12/26.03.2021 г./ до 31.08.2021г., /последното получено от ищеца плащане на премия/;

6. Иск за заплащане на мораторна лихва в размер на 39 812,71 лева върху главница от 119 135,23 лева, начислена за период от издаването на нищожното Решение № Ц-12/26.03.2021г. на КЕВР -26.03.2021 до 19.03.2024г. - дата, предшестваща подаването на исковата молба.

Ищецът твърди, че за него са настъпили имуществени вреди под формата на пропуснати ползи от обявените за нищожни Решение № Ц-14/03.04.2019 г. и Решение № Ц-12/26.03.2021 г. на КЕВР, с които Комисията е определила преференциална цена за изкупуване на електрическа енергия, произведена от ВЕЦ-ове, класифицирани в т.7 от Решение № Ц-10/2011 г. на КЕВР. Сочи се, че производителите на електрическа енергия от водноелектрически централи с инсталирана мощност от 10 МВт, какъвто е ищецът, са адресати на Решение № Ц-10/30.03.2011 г., Решение № Ц-5/20.02.2015 г., Решение № Ц-14/03.04.2019 г. и Решение № Ц-12/26.03.2021 г. на КЕВР, с които се определят, считано от 01.04.2011 г., преференциални цени за продажба на електрическа енергия от водоелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт, без ДДС. Оплакването е свързано с това, че с решенията си за определяне на преференциални цени от възобновяеми източници Комисията въвежда критерий, който е нормативно регламентиран и по този начин ограничава кръга на ползващите се от преференциални цени от т.1 до т.6 от Решение №

Ц-010/30.03.2011 г., определени съгласно нормативно установените критерии относно хидроенергийните характеристики на ВЕЦ. Като е определил отделна преференциална цена за водноелектрически централи, въведени в търговска експлоатация преди 19 юни 2007 г. или съществуващи водноелектрически централи, каквато се явява експлоатираната от ищеца, административният орган е изключил спрямо него приложението на т.3 от Решение № Ц-010/30.03.2011 г. и така е осуетил увеличение на патримониума на дружеството с приходите от продажба на електрическа енергия по преференциална цена съгласно приложимата за притежавания от него ВЕЦ ценова категория. Размерът на пропуснатата полза ищецът изчислява на база разликата между по-високата, приложима съгласно хидроенергийните характеристики на притежаваната от него ВЕЦ преференциална цена, която би получил при продажба на електроенергията, ако не се прилагала незаконосъобразната т.7 от Решение № Ц-010/30.03.2011 г., въведена като критерии в обявените за нищожни Решение № Ц-14/03.04.2019 г. и Решение № Ц-12/26.03.2021 г. на КЕВР. Ищецът описва пропуснатите ползи, изразяващи се в приходи от непродадена по относимата за него по-висока преференциална цена в размер на 178.68 лв./МВтч без ДДС, а вместо това продадени при по ниски ценови равнища количества електрическа енергия на цена от 112.48 лв./МВтч.

В съдебно заседание ищецът, чрез процесуалните си представители, поддържа исквете, моли за уважаването им и за присъждане на разноски. Представя писмени бележки с подробни съображения.

Ответникът –КЕВР, в писмения отговор, в съдебно заседание и в писмените бележки оспорва исквете като неоснователни и недоказани, като счита, че липсва пряка причинна връзка между поддържаните от ищеца вреди и отменените административни актове. Излага твърдения, че класификацията на отделните производители на електрическа енергия не е в правомощията на КЕВР, която само определя различни групи производители, поради и което отмяната на т. 7, сама по себе си не обуславя попадането на ищеца в друга категория, респективно по т. 3, от Решение Ц-10/30.03.2011 г. на ДКЕВР, респективно Решение Ц-5/20.02.2015 г. на ДКЕВР, Решение Ц-14/03.04.2019 г. и Решение Ц-12/26.03.2021 г. Счита, че такава категоризация не може да бъде извършена със съдебен акт. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатско възнаграждение

Административен съд София - град, I отделение, 21-ви състав, като взе предвид изложените от страните доводи и становища и извърши съвкупна преценка на доказателствата, намира за установено следното от фактическа страна:

Между страните не е спорно, че ищцовото дружество е собственик на МВЕЦ „В.“, изграден на р. В., землище [населено място], общ. Кресна, с инсталирана мощност от 1.05 MWh. Установява се, че Централата е изградена, въведена в експлоатация и функционира от м. януари 2006 г., като разполага с Разрешение за ползване № СТ-12-015/10.01.2006 г. и Разрешително за водоземане № 41140075/14.04.2009 г., издадено от Б. дирекция 3. район с продължен срок на действие с Решение № ПО-01-38/25.03.2020 г. Между ищеца като продавач и "ЧЕЗ Електро България" АД като купувач е сключен Договор за изкупуване на електрическа енергия № 51/01.07.2007 г., като цената по договора е тази, определена от КЕВР.

От приложените по делото доказателства се установява, че с Решение № Ц-010/30.03.2011 г. /л.19 от приложеното адм. дело № 3009/2024 г./ ДКЕВР е определила преференциална цена за продажба на електрическа енергия от възобновяеми енергийни източници и водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт, в 26 точки на решението за отделните видове възобновяеми енергийни източници, считано от 01.04.2011 г. В т.1 до т.7 от посоченото решение, ДКЕВР определя преференциална цена за продажба на електрическа енергия от

водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт. В т.1 до т.6 комисията класифицира водноелектрическите централи и определя преференциална цена съгласно установените критерии по чл.19а, ал.1 и 2 от наредбата и по чл.36 и сл. от Наредба № 14 за технически правила и нормативи за проектиране, изграждане и ползване на обектите и съоръженията за производство, преобразуване, пренос и разпределение на електрическа енергия съобразно схемата на хидроенергийния обект, инсталираната мощност и водния пад на електрическите централи. В т.7 от решението са включени водноелектрически централи под 10 МВт, въведени в търговска експлоатация преди 19 юни 2007 г., като определената преференциална цена е в размер на 112.48 лв./МВтч.

С Решение № 2126 от 13.02.2013 г. на ВАС по адм. дело № 5492/2011 г. /л.26 от приложеното адм. дело/ решението на ДКЕВР е отменено в частта по т.7. Съдебното решение е оставено в сила с Решение № 16953 от 17.12.2013 г. на петчленен състав на ВАС по адм.дело № 7175/2013 г. Делото е върнато на ДКЕВР за ново произнасяне при спазване на указанията, дадени в мотивите на решението по тълкуването и прилагането на закона.

В изпълнение на цитираното съдебно решение, с Решение № Ц-5/20.02.2015 г., ДКЕВР е определила, преференциална цена за изкупуване на електрическа енергия, произведена от съществуващи водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт по смисъла на § 2, ал.1, т.1 ПЗР на ЗВАЕИБ – 112.48 лв./МВтч без ДДС, при средногодишна продължителност на работа 2500 часа, считано от 01.04.2011 г.

Това решение е отменено с Решение № 4039 от 15.06.2017 г. на АССГ по адм.дело № 2596/2015 г. В мотивите на решението се сочи, че въведеният от комисията критерий – съществуващи водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт обуславя материална незаконосъобразност на административния акт. Съдът е отменил решението, с което е определена, считано от 01.04.2011 г. преференциална цена за изкупуване на електрическа енергия, произведена от съществуващи водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт по смисъла на §3, ал.1, т.1 от ПЗР на ЗВАЕИБ – 112.8 лв./МВтч без ДДС, при средногодишна продължителност на работа 2500 часа, като е върнал делото като административна преписка на Комисията за ново произнасяне и отнасяне на спорните водноелектрически централи към групите, по посочените критерии от т.1 до 6 в решение № Ц-010/30.03.2011 г. на Комисията и при съобразяване на изложените в мотивите указания по тълкуването и прилагането на закона.

Решението на АССГ е оставено в сила с Решение № 13785 от 12.11.2018 г. на ВАС по адм.дело № 12851/2017 г., в мотивите на което се сочи, че при постановяване на решението си административният орган отново е въвел ограничителен и дискриминационен критерий, като изразът „въведени в търговска експлоатация преди 19 юни 2007 г.“ на практика се заменя с изречение „съществуващи водноелектрически централи“, което отново се свързва с времето на обнародване на закона в Държавен вестник. Прието е, че разделянето на съществуващи и нови водноелектрически централи отново представлява времеви критерий за определяне на преференциалната цена. Отново е налице диференциация по отношение на водноелектрическите централи според момента, от който започват да текат срокове за задължително изкупуване на произведената електрическа енергия от възобновяемите източници. Посочил е, че разделянето на нови и съществуващи не следва да е в зависимост от това дали е изтекъл технико-икономическият живот на активите и възвръщане на вложената първоначално инвестиция, като обособяването на отделна група производители на електрическа енергия, формирана на признака съществуващи електрически централи, отново е незаконосъобразно. Съдът е посочил още, че в предходното решение на ВАС не се съдържа указание за прегрупиране по критериите, посочени в т.1 до т.6 на

решение № Ц-010/30.03.2011 г., като даденото в този смисъл указание от АССГ не е съобразено с факта, че решение № Ц-010/30.03.2011 г. е влязло в сила по посочените точки и не може да бъде променяно въз основа на обжалването по друга точка – 7, а в случая и на друго решение с № Ц-5/20.02.2015 г. Поради това съдът е постановил, че при връщането на преписката за ново произнасяне, административният орган, в съответствие с принципа за съразмерност по чл.6 от АПК следва сам да избере законосъобразната възможност, която е осъществима най-икономично и е най-благоприятна за държавата и обществото. По този начин съдът е направил преценката, че отнасянето на определена група водноелектрически централи към някоя от точките по решението е преценка на административния орган, която той трябва да направи в съответствие с принципа на съразмерност и при съобразяване на обстоятелството, че административният акт е влязъл в сила по отношение на т.1-6.

В изпълнение на цитираното решение на ВАС по адм.дело № 12851/2017 г., и след връщането на административната преписка на КЕВР, Комисията се е произнесла с Решение № Ц-14/03.04.2019 г. /л.57 от приложеното адм. дело/, с което е определила преференциална цена в размер на 112.48 лв./МВтч без ДДС, при средногодишна продължителност на работа 2500 часа, за изкупуване на електрическа енергия, произведена от водноелектрически централи с инсталирана мощност под 10 МВт, които са въведени в експлоатация до влизане в сила на ЗВАЕИБ (отм.), считано от 01.04.2011 г. С Решение № 5129 от 23.07.2019 г. на АССГ по адм. дело № 4506/2019 г., Решение № Ц-14/03.04.2019 г. е обявено за нищожно. С Решение № 492 от 14.01.2021 г. на ВАС по адм. дело № 13432/2019 г. решението на АССГ е оставено в сила.

С оглед на обявеното за нищожно Решение № Ц-14/03.04.2019 г., КЕВР се произнася с Решение № Ц-12/26.03.2021 г., с което е определена, считано от 01.04.2011 г., преференциална цена в размер на 112,48 лв./МВтч, без ДДС, при средногодишна продължителност на работа 2500 часа, за изкупуване на електрическа енергия, произведена от обособена група руслови, подязовирни, деривационни, с горен или долен изравнител водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВ.

Това решение на КЕВР е обявено за нищожно с Решение № 736/10.02.2022 г., постановено по адм. дело № 3524/2021 г. по описа на АССГ /л.84 от приложеното адм. дело/, поради определената с него преференциална цена на отделна група ВЕЦ на извън нормативно установен времеви критерий, в противоречие с влязло в сила съдебно решение и при неприлагането на дадените задължителни указанията на ВАС в Решение № 13785/12.11.2018 г. по адм. дело № 12851/2017 г. Решението е потвърдено с решение № 8999/14.10.2022 г. по адм. дело № 3574/2022 г. по описа на ВАС /л.87 от приложеното адм. дело/.

По искане на ищеца, по делото е допусната и изготвена съдебно-техническа и икономическа експертиза с вещи лица В. П. и В. К. /л.98/.

Въз основа на така установеното от фактическа страна настоящият съдебен състав направи следните правни изводи:

Предявените искиове с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ са допустими в хипотезата на твърдени вреди от незаконосъобразен административен акт по чл.204, ал.1 АПК.

Разгледани по същество, исковите ЗОДОВ са неоснователни.

Отговорността на държавата за вреди, причинени от незаконосъобразен акт може да бъде ангажирана при безспорната установеност на елементите от фактическия й състав: административен акт, чиято незаконосъобразност да е установена по съдебен ред чрез отмяната му; настъпила имуществена вреда за ищеца; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилата вреда.

Актовете, от които се твърди, че е настъпил вредоносен резултат, имат

характеристиките на ненормативни административни актове – приети са при изпълнение на административна дейност. Техният издател е “административен орган” по смисъла на § 1, т.1 от ДР на АПК, доколкото Комисията за енергийно и водно регулиране е независим специализиран държавен орган, осъществяващ регулирането на дейностите в енергетиката и във водоснабдяването и канализацията – чл.10, ал.2 във вр.с ал.1 ЗЕ. С влязло в сила решение, Решение № Ц-14/03.04.2019 г. е обявено за нищожно, на осн. чл.177, ал.2 от АПК, поради издаването му в противоречие с влязъл в сила съдебен акт / Решение № 4039/15.06.2017 г. по адм. дело № 2596/2015 г. на АССГ и дадените задължителни указания на ВАС в Решение № 13785/12.11.2018 г. по адм. дело № 12851/2017 г./ С оглед на обявеното за нищожно Решение № Ц-14/03.04.2019 г., КЕВР се е произнесъл с Решение № Ц-12/26.03.2021 г., което също е издадено в противоречие с влязлото в сила Решение № 4039/15.06.2017 г. по адм. дело № 2596/2015 г. на АССГ и дадените задължителни указания на ВАС в Решение № 13785/12.11.2018 г. по адм. дело № 12851/2017 г. , поради което и то е обявено за нищожно на осн. чл.177, ал.2 от АПК с Решение № 736/10.02.2022 г., постановено по адм. дело № 3524/2021 г. по описа на АССГ, потвърдено с решение № 8999/14.10.2022 г. по адм. дело № 3574/2022 г. по описа на ВАС.

Съществено в случая е, че преписката, по която са постановени и двете решения на КЕВР, от които ищецът твърди, че търпи вреди, поради обявяването им за нищожни, е върната на специализирания орган за ново произнасяне, съобразно указанията на ВАС в Решение № 13785/12.11.2018 г. по адм. дело № 12851/2017 г. В тази връзка, съдът обръща внимание, че съгласно константната практика на ВАС */Решение № 8686 от 31.05.2023г., постановено по адм. д. № 10721/2022г. по описа на ВАС, Трето отделение; Решение № 5681 от 31.05.2023г., постановено по адм. д. № 12008/2022г. по описа на ВАС, Трето отделение/*, когато преписката се връща на административния орган, за да бъде решен въпросът по същество, претендираните в административното производство права не възникват от съдебното решение. Тези права или блага не се считат и за признати, независимо от мотивите на отменителния съдебен акт, защото мотивите на съдебното решение не се ползват със сила на пресъдено нещо, нито имат задължителния характер, присъщ на един влязъл в сила административен акт. В настоящият случай, двата административни акта, въз основа на които ищецът обосновава претенциите си – Решение № Ц-14/03.04.2019 г. и Решение № Ц-12/26.03.2021 г. на КЕВР, са обявени за нищожни като издадени в хода на административната процедура при произнасянето на административния орган по т.7 в съответствие с дадените му задължителни указания с Решение № 13785/12.11.2018 г. по адм. дело № 12851/2017 г. на ВАС.

Обстоятелството, че в случая административният орган не е спазил указанията на ВАС при произнасянето си в двата цитирани от ищеца акта, отваря пътя за защита на заявителя по предвидените в АПК средства, но не го легитимира активно материалноправно да получи обезщетение, заместващо претендираното в административното производство право или благо, и то преди това право да е установено или възникнало. Претендираните от лицето права се признават или отричат, със съответните правни последици, с влизане в сила на административният акт, с който административният орган КЕВР решава въпроса по същество. Поради това, искът за вреди може да се предяви и съответните вреди стават ликвидни и изискуеми, едва след окончателното приключване на административното производство, ако реално има

настъпили вреди в резултат на отложено решаване на въпроса, поради постановените при разглеждането на преписката незаконни актове */В този смисъл Решение № 8930 от 13.10.2022г., постановено по адм.д. № 4028/2022г. по описа на ВАС/*.

Видно от установената фактическа обстановка по делото, към датата на предявяването на исковата молба, а именно 22.03.2024г. не е налице завършен фактически състав за търсене на имуществена отговорност за вреди по ЗОДОВ, поради неприключило в процесния случай административно производство, поради което и на това основание исковата претенция за осъждане на ответника КЕВР е неоснователна и недоказана.

Дори и да се приеме, че първата предпоставка на фактическия състав за търсене на отговорност по ЗОДОВ е налице, а именно – административен акт, чиято незаконосъобразност да е установена по съдебен ред чрез отмяната му, то в тежест на ищеца е да установи наличието и на вредата и на пряката ѝ и непосредствена причинна връзка с отменения, като незаконосъобразен административен акт.

В случая претендираните вреди не са доказани, нито причинната им връзка с отменените решения на КЕВР. Това е така, тъй като цената за изкупуване на електрическата енергия, произведена от възобновяеми източници през целия исков период, се е осъществявала не на свободния пазар, а по регулирани от ответника цени. Тази цена се прилага между производителя на ел. енергия и крайния снабдител, поради което не може да се направил извод, че ищецът е претърпял имуществена вреда под формата на пропусната полза в пряка причинна връзка с незаконосъобразни административни актове, тъй като иначе би продавало електроенергия на по-висока цена от отменената. След всяка отмяна на решението на административния орган по т. 7 съдът му е изпращал преписката обратно за ново разглеждане, което поражда задължението на КЕВР да определи повторно цената за съответния период, тъй като утвърдена цена не е налице. Ищецът е продавал произведената ел. енергия през цялото време на преференциалната цена, посочена в т.7 на Решение № Ц-10/30.03.2011 г., поради което за него не са възникнали вреди.

Няма основание да се смята, че с отмяната на посоченото решение на КЕВР, за ищеца влизат в сила други, по-високи преференциални цени на изкупуване на електрическата енергия, само защото той се категоризира като ВЕЦ по т. 3 от решението. Категоризацията на отделните производители на електроенергия е само един от множеството критерии, които следва да бъдат съобразени от КЕВР при определяне на преференциалната цена, от една страна (вж. решение по АД № 7704/2020 г. на ВАС). От друга страна, тя следва да бъде защитена при сключването на договорите с електроразпределителните дружества, задължителни по силата на чл. 31, ал. 2 ЗЕ. Тя не е в правомощията на ответника, който определя само различните групи производители. Вярно е, че в случая, по делото е назначена съдебно-комплексна техническа и икономическа експертиза, в отговора на която по задача 1 се определя категоризацията на този ВЕЦ, но както е отбелязано в Решение №11733/17.11.2021г. на ВАС по адм. дело №4352/2021 по описа на ВАС, категоризацията е само един от много то критерии, които следва да бъдат съобразени при определянето на преференциална цена. Вещото лице е посочило в случая, че е категоризира водноелектрическа централа МВЕЦ „Снабдяване, заготовка и монтаж“ ООД в съответствие с Таблицата на стр.10 от Решение № Ц-10/30.03.2011г на ДКЕВР към т.3 /среднонапорни деривационни, подязовирни и деривационни ВЕЦ с годишен изравнител с нетен пад от 30 до 100 метра и инсталирана мощност от 200 кВт до 10 000кВт/, като в експертизата и в отговор на зададения въпрос е

посочило, че извода за категоризацията е направен въз основа на разрешението за водовземане, за водоползване и разрешението за въвеждане в експлоатацията на обекта.

Неоснователно обаче е само поради техническите показатели съоръжението да се квалифицира като ВЕЦ по т. 3 от Решение № Ц-010/30.03.2011 г. на ДКЕВР и поради това да продава електрическа енергия по преференциалните цени, посочени в тази точка – 178.68 МВтч. Техническите показатели на отделните производители на електрическа енергия съставляват само един от многото критерии, които регулаторът следва да съобрази при определяне на преференциалната цена.

Безспорно е, че при определяне на преференциалните цени се отчита и средният размер на инвестиционните и експлоатационни разходи. За да определи цените, КЕВР извършва анализ на инвестиционните разходи за типа технология, разходите за производство според вида технология и нормата на възвръщаемост на капитала. При регулиране на цените, съгласно разпоредбата чл. 31 от Закона за енергетиката, при изпълнение на правомощията си за ценово регулиране, КЕВР се ръководи, наред с останалото, и от принципите по чл. 23 и 24, както и от следните принципи: цените на енергийните предприятия да възстановяват икономически обоснованите разходи за дейността им, включително разходите за: а) управление, експлоатация и поддръжка на енергийните обекти; б) поддържане на резервни и регулиращи мощности, необходими за надеждно снабдяване на потребителите; в) доставка и поддържане на резервите от горива; г) ремонти; д) амортизации; е) съхраняване и преработка на отработено ядрено гориво и радиоактивни отпадъци, извеждане на ядрени съоръжения от експлоатация и ядрена безопасност; цените да осигуряват икономически обоснована норма на възвръщаемост на капитала.

Именно след съобразяване и подробно мотивиране на всички общи критерии, залегнали в чл. 31 ЗЕ, както и на специалните критерии, касаещи конкретната категория производители, следва да бъде определена преференциалната цена за изкупуване на електрическа енергия от процесната МВЕЦ. Техническите показатели на последната съвсем не са достатъчни, за да се приеме, че преференциалната цена за нея е тази по т. 3 от Решение № Ц-010/30.03.2011 г. на ДКЕВР. Както е отбелязано по-горе в настоящото решение, освен това трайната съдебна практика приема, че не се поражда право на възмездяване на вреди, когато е налице неприключило административно производство и липсва окончателно произнасяне по размера на преференциалната цена / включително и в случаите, когато отменената т.7 от Решение № Ц-010/2011г. подлежи на предварително изпълнение по силата на закона/. Към момента на предявяване на иска въпросът не е решен окончателно с влязъл в сила административен или съдебен акт, от който за адресата да възникнат административни права и задължения, няма завършен фактически състав на чл.1, ал.1 ЗОДОВ. В този смисъл е Решение №9408/14.09.2021г. на ВАС, по адм. дело №2258/2020г. по описа на ВАС и Решение №7410/25.07.2022г. на ВАС по адм. дело №693/2022г. по описа на ВАС/.

Горните обстоятелства формират извод за отсъствие на пряка причинно-следствена връзка между отмените административни актове и твърдяната от ищеца имуществена вреда в производството по иска по чл. 1 ЗОДОВ.

Не е налице и причинна обусловеност между отменените актове и имуществената вреда. Отмяната на т.7 на Решение № Ц-10/2011 г. сама по себе си не обуславя попадането на ищеца в друга категория производители на електроенергия по т. 1–6 на акта.

За да възникне отговорност по реда на чл.1, ал.1 ЗОДОВ, отмененият административен акт би следвало да е породил такова административно властническо правоотношение между издателя на акта - КЕВР и адресатите му, вкл. ищеца, че да съществуват правоотношения, обосноваващи пряка, лична и непосредствена връзка – такава, че ако се игнорира отмененият административен акт, да възникне административно властническо отношение, по силата на което ищецът да се причисли към някоя от другите категории ВЕЦ по ценовото решение. Такива реално настъпили правни последици не се доказва да са възникнали от обявяването на административните актове за нищожни. Липсата на окончателно приета за законосъобразна цена, вместо тази по отменените и обявени за нищожни решения, не може да бъде преодоляна и съответно всяка друга цена би била в сферата на хипотезите и предположенията, на каквито не може да почива отговорността за вреди. От своя страна издателят на нищожния административен акт има задължението да възстанови съществуващото преди това положение. Поради това не може да се приеме, че ищецът търпи вреди от пропуснати ползи. Имуществените вреди като пропуснати ползи са неосъществено увеличение на имуществото, за което следва да съществува сигурност, че това увеличение ще настъпи, което в процесния случай не е доказано. Пропуснатата полза представлява реална, а не хипотетична вреда и това предположение винаги трябва да се изгражда на доказана възможност за сигурно увеличаване на имуществото и не може да почива на логическо допускане за закономерно настъпване на увеличаването. Несигурно събитие е реализацията на достатъчно количество произведена електроенергия предвид възможността за свободно договаряне на продажбите.

За пълнота, съдебните решения за отмяна на ценообразуването не съдържат задължителни указания към органа за прегрупиране по критериите от т.1 до т.6 на решение № Ц-010/30.03.2011 г. Както е прието в Решение № 13785/2018 г. по адм.дело № 12851/2017 г. на ВАС: “При връщане на преписката за ново произнасяне административният орган в съответствие с принципа за съразмерност по чл.6 АПК следва сам да избере законосъобразната възможност, която е осъществима най-икономично и е най-благоприятна за обществото и държавата - ал.4“. Няма нормативно, съдебно или договорно основание, което да обосновава привързване към преференциалните цени на т.1-6 от решение № Ц-010/30.03.2011 г., след отмяната на т.7 /цена от 112.48 лв./мВч/ от същото решение, както и не е единствено отмяната на т.7 причина да се търси прилагане на цените по останалите точки, за да се изчислява разликата като пропусната полза при дадените задължителни указания от съда, цитирани по-горе. Ето защо исковите претенции по т.1.т.3 и т.5 от исковата молба са неоснователни и недоказани.

Неоснователността на главните искове обуславя неоснователност и на съединените с него акцесорни искове за заплащане на лихви.

При този изход на делото и предвид разпоредбата на чл.10, ал.4 ЗОДОВ основателно се явява искането на ответника за присъждане на разноски за едно юрисконсултско възнаграждение. Предвид това и като съобрази фактическата и правна сложност на делото, както и размерът на материалния интерес, който е значителен, на основание чл.37 ЗПП, вр. чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ съдът намира, че следва да определи юрисконсултско възнаграждение в размер на 360.00 лева.

Така мотивиран и на основание чл.203 АПК, вр.с чл.1,ал.1 от ЗОДОВ, Административен съд София-град, 21-ви състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ исковите на "Снабдяване, заготовки и монтаж" ООД", ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [община], [населено място], п. код 2708, представлявано от Б. И. П. в качеството му на управител, срещу Комисия за енергийно и водно регулиране за претърпени вреди, представляващи пропуснати ползи в общ размер на 732 520,48 лева, от които главници в размер на 492 794,67 лева и лихви в размер на 239 725, 81 лева, определени както следва:

1. Иск, предявен на основание чл.1, ал. 1 ЗОДОВ, във вр. с чл.203 и сл. АПК за сумата в размер на 139 475,87лева, представляваща обезщетение за претърпени от ищеца вреди от нищожен административен акт- Решение №Ц-14/03.04.2019г. на КЕВР, прогласено за нищожно със съдебно Решение №5129/23.07.2019г. по адм. д. № 4506/2019г. АССГ, 7 с-в, потвърдено с решение №492/14.01.2021г. по адм. д. №13432/2019г. на ВАС, формирани като *произведение на произведеното и продаденото от ищеца количество електрическа енергия по разликата между преференциалната изкупна цена по Решение № Ц-14/03.04.2019г. в размер на 112.48 лв./МВтч, без ДДС и преференциалната изкупна цена е размер на 178.68 лв./МВтч, без ДДС по т. 3 от Решение №Ц-10/30.03.2011г. на ДКЕВР за период 01.12.2018г. до 31.08.2019 г.;*

2. Иск за заплащане на мораторна лихва в размер на 74 621,57 лева върху главница от 139 475,87 лв., начислена за период от издаването на нищожното Решение №Ц-14/03.04.2019г. на КЕВР /03.04.2019г./ до 19.03.2024г. /дата, предшестваща подаването на исковата молба/;

3. Иск, предявен на основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ, във вр. с чл.203 и сл. АПК в размер на 234 183,57 лева за обезщетение на претърпени вреди от нищожен административен акт - Решение №Н-14/03.04,2019г. на КЕВР, прогласено за нищожно със съдебно Решение №5129/23.07.2019г. по адм. д. № 4506/2019г. АССГ, 7с-в, потвърдено с окончателно решение №492/14.01.2021г. по адм. д. №13432/2019г. на ВАС, формирани като разлика между премиите, определени при преференциална изкупна цена от 178,68лв/МВтч, без ДДС за групата водноелектрически централи по т.3 от Решение №Ц-10/30.03.2011г. на ДКЕВР, в която група попада ищцовия ВЕЦ, съгласно характеристиките му, и премиите, изплатени на ищеца за ВЕЦ при преференциална изкупна цена от 112,48лв./ МВтч /без ДДС/, определена по Решение № Ц-14/03.04.2019г. на КЕВР за *ВЕЦ-ове с инсталирана мощност под 10Мвт, които са въведени в експлоатация до влизане в сила на ЗВАЕИБ-отм.*, какъвто е притежаваният от ищеца мини ВЕЦ (МВЕЦ), съобразно въведения незаконосъобразен времеви критерий, за периода от влизане в сила на договора с Фонд „Сигурност на електроенергийната система“ - 01.09.2019г. до 25.03.2021г, /дата, предшестваща постановяването на новото ценово Решение Ц-12/26.03.2021г.;

4. Иск за заплащане на мораторна лихва в размер на 125 291, 53лв. върху главница от 234 183,57лв., начислена за период от издаването на нищожното Решение №Ц-14/03.04.2019г. на КЕВР - 03.04.2019г. до 19.03.2024г./дата, предшестваща подаването на исковата молба/;

5. Иск, предявен на основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ, във вр. с чл.203 и сл. АПК за сумата от 119 135,23 лева за обезщетение за претърпени вреди от нищожен административен акт- Решение №11- 12/26.03.2021г. на КЕВР, прогласено за нищожно със съдебно Решение №736/10.02.2022г. по адм.д. №3524/2021г. АССГ, потвърдено с Решение

№8999/14.10.2022г. по адм.д.№3574/2022г. на ВАС, формирани като разлика между премиите, определени при преференциална изкупна цена от 178,68лв/МВтч, без ДДС за групата водноелектрически централи по т.3 от Решение №Ц- 10/30.03.2011г. на ДКЕВР, в която група попада ищцовия ВЕЦ, съгласно характеристиките му и премиите, изплатени на ищеца за ВЕЦ при преференциална изкупна цена от 112,48лв./ МВтч /без ДДС/, определена по Решение № Ц-12/26.03.2021г. на КЕВР за *ВЕЦ-ове с инсталирана мощност под ЮМвт, обособени по времеви критерии (периода им на експлоатация), в която попада притежаваният от ищеца мини ВЕЦ, съобразно въведения незаконосъобразен времеви критерий, за периода от 26.03.2021г. /датата на приемане на нищожното Решение № Ц-12/26.03.2021 г./ до 31.08.2021г., /последното получено от ищеца плащане на премия/;*

6. Иск за заплащане на мораторна лихва в размер на 39 812,71 лева върху главница от 119 135,23 лева, начислена за период от издаването на нищожното Решение № Ц-12/26.03.2021г. на КЕВР -26.03.2021 до 19.03.2024г. - дата, предшестваща подаването на исковата молба.

ОСЪЖДА "Снабдяване, заготовки и монтаж" ООД", ЕИК[ЕИК], да заплати на Комисията за енергийно и водно регулиране разноски по делото в размер на 360 (триста и шестдесет лева), представляващи разноски за едно юрисконсултско възнаграждение. Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба или протест пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: